

DEÁK Botond

Frontátvonulás

A szél elég nagy zajt csapott,
 hogy hallani lehetett volna kis
 rönóját, aminek zaját elnyomta
 a rákötözött plüssoroszlán is.
 Valójában nem zavart senkit,
 hacsak a kifeszített kis plüssoroszlán nem.
 A sofőr pedig, mintha magával
 veszekedett volna. Ordibált,
 a fejét rángatta. Szerencsére a kis csoport
 közelebről már látta a füléből
 kilátszó szettet, és nyugodtan
 ismerte fel, hogy csak telefonál.
 De hát így hogy lehet telefonálni?!
 Vajon ki bősztette föl ennyire?
 Kicsit később nagy hiányérzet, honvágy
 lett mindenkin úrrá.
 A madarak viszont továbbra is fanatikusan
 társalogtak, mintha mi sem történt volna.

S z e r e l e m - s z ö v e t e k

*„Rózsa, rózsza, rózsza.
 Rózsa a pusztába.”*

Egy lány, az egyik társunk szerelme,
 napközben itt hallgat mosolyogva,
 most, este pedig indul a Pilisbe aludni.
 Estefelé *‘a helyzet reménytelen’*
 villan át az arcán, mielőtt elindulna.
 S mégis ez olyan, mikor világosan
 meg tudja különböztetni magát a *helyzettől*.
 Irigylés, csodálat, féltés. Ezek a kimondatlan
 érzéseink, amik szemeinkből látszanak,
 ahogy követik mackós lépteit.
 Valójában a fiatalságunkat látjuk
 újból elmúlni, csak a szabadság röpke
 pillanatát éljük meg, s ez fájóbb napról-napra.
 Valami vegetatívan mellékes
 és könnyű, talán a boldogság,
 ami állandóan elvon, és nem enged
 bennünket szóhoz jutni. Legjobb a
 madaraknál maradni, őket hallgatni,
 ábrándozva, egyenként, személy szerint.

Az árnyék nélküli beteg

Már azt sem érzékeled, ha itt van,
de akkor is a tudatodban lesz,
ha nincs sehol. Hiánya van.
Totális viszonya van az élethez.
Meglőtt módjára sem tesz
különbséget az emberek között.
Az alapkérdés az, hogy nekünk
marad-e jogunk a *komoly* gondolkodásra.
Az Ő társaságában nem maga a
józan, értelmes tűnik-e el? Nem
hazudunk-e hirtelen? Hol tölthetjük
föl tartalékainkat? Hiszen bírtuk
ezt az árnyéknélküliséget, s úgy
tűnik a betegség nem ragályos.
Marad a madarak éneke, pillanatárnyéka,
s az élet mint a két kézzel magasba
emelt batyu képe a folyón átkelve.

Enyhítő lustaság

Szundikálni a jelenben, álomba szóni
magunk körül az egész sivár világot.
Rövid az, nyikorog, epeda kell bele,
sokan vagyunk, és *ilyenek*.
Bolyongások az álm szegélyezte
mindennapok foghíjas lámpasorai között.
Orvosok gyors, néma cseréje.
Tehetetlenek. Mit kezdjenek a lustasággal
mint céllal? Honnan ez az ördögi
erő, ebben a csaknem harminc betegben?
Képtelenség, az Ő életükben pedig ez
az **ÖRÖKÖS ROHANÁS**.
Mindennel megpróbálkoztak, játék,
csoportok, sport, versmondó lányka-
verseny, semmi...
Csak egy maradt; szundikálni
a jelenben, álomba szóni magunk
körül az egész sivár világot.
Ekkor, mikor már mindenki aludt,
megtörtént a hön várt **csoda**, betegeink
fölébredtek, kikászálódtak ágyaikból,
elkezdtek kóvályogni a halotti csendben,
ismerkedni az épülettel és egymással.